

бжде. И всички видѣха, колко изтънко познава цѣлата работа.

Кучетата почнаха да замлъкватъ. Надъ снѣжната земя припна още по-лихъ рѣзнецъ. Новиятъ водачъ каза:

— Хайде сега! И щомъ викнатъ първитѣ коледари, тука да сте!

Бързо се прѣснаха. Спаха съ опинци на краката и торбички до главитѣ. Когато викнаха първитѣ коледари, преди още селото да загърми отъ кучешкия лай, дружината отъ всички краища на махлата се спусна къмъ черковния дворъ.

Орлето бѣше вече тамъ. То ог-

леждаше всѣкиго отъ опинцитѣ до прѣта, сякашъ избира войници, и опредѣляше всѣкому мѣстото въ редицата. Щомъ се подредиха, като нѣкой генералъ заповѣда:

— Момчета, ха сега викнете, ама земята да потрепери!...

— Коооледа, Коледаа, Коледаа! — зарева дружината и трѣгна.

Орлето отскочи настрана, изгледа прѣтитѣ, които стройно стърчиха надъ закачуленитѣ глави, и поведе само тамъ, гдето даватъ орѣхи. И нито една чета не посмѣ да ги нападне.

— Ехъ, Орлето! То, Орлето си било за водачъ родено!...

Борисъ Василевъ



Вестници, вестници! — викаше малкиятъ Иванчо и тичаше по голѣмата столична улица съ вързопа вестници подъ мишница.

Той презъ деня ходѣше на училище, а привечеръ продаваше вестници.

— Вестници, вестници! — викаше той и тичешкомъ се провираше между хората, които вървѣха по плочника.

Единъ автомобилъ спрѣ срѣдъ улицата. Отъ него се показа възрастенъ господинъ и махна съ рѣжка къмъ малкия вестникопродавецъ.

— Момче, дай ми вестникъ!

Иванчо дотича запѣхтѣнъ. Подаде му сгънатия вестникъ. Господинътъ плати, и момчето пакъ затича.

Господинътъ тъкмо да затвори вратата на автомобила, чу че нѣкой го вика:

— Господине, моля, господине, почакайте!